

РЕШЕНИЕ

№ 456

гр. Пловдив, 12.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Владимир Р. Руменов

при участието на секретаря Катя Г. Грудева
като разглежда докладваното от Владимир Р. Руменов Гражданско дело №
20215330104772 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 235 от ГПК – решение по исков спор.

Искова молба на ЕМ. Р. П. , ЕГН *****, съдебен адрес *****,
депозирана срещу „АПС Бета България“ ООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на
управление в София , бул. България № 81 В ап. 3, с искане да се признае за установено по
отношение на ответника, че поради изтекла в негова полза погасителна давност, не дължи
суми по договор с „Ти Би Ай Кредит „ ЕАД, ЕИК 121554691, на което вземане на
последното дружество ответника е цедент.

Според изложеното в исковата молба, между ищеца и „Ти Би Ай Кредит „ ЕАД, ЕИК
121554691, имало сключен през 2006г или 2007г. договор за потребителски кредит. Всички
суми по договора станали изискуеми и за тях кредиторът се снабдил с изпълнителен лист,
издаден по частното дело № 9552 по описа на РС Пловдив за 2007г. Образувано било и
изпълнителното дело под номер **** по опис на ЧСИ ***** за 2009
година.

По силата на договор за цесия, ответното дружество придобило вземането и било
конституирано като вискател по изпълнителното дело. Ищецът излага доводи , че
вземането е погасено поради изтичане на давност, макар и по делото да са извършвани
действия по принудително изпълнение; моли се съда да установи недължимост на вземане
от 750.52 лева по изпълнителния лист, като по този начин се оспорва изпълнението по изп.
дело № ***** год. на ЧСИ ***** , и да се присъдят на ищеца направените
разноски.

Ответникът оспорва иска, отрича изтичането на давност, тъй като същата била спирана и прекъсвана. Моли иска да бъде отхвърлен и да му се присъдят направените разноски .

Иск с правно основание в чл. 439 от ГПК , имплицитно допустим като установителен.

По същество :

По възникването на вземането и това, че кредиторът е снабден с изпълнителен лист за него не се спори. Тук съдът следва да отбележи, че предпоставките на иска по [чл. 255 ГПК](#) (отм.) , респ. чл. 439 от ГПК, са изпълнителната сила, с която вземането е снабдено, и промените, които са изменили или погасили това вземане като притезание (срв., решение № 101 от 1.XII.1972 г. по гр. д. № 95/72 г., ОСГК). Тъй като диспозитивното начало в процеса задължава съда да разгледа иска на релевираните от ищеца факти, а факти, които не са заявени от ищеца като основание на предявения иск, не подлежат на разглеждане, тъй като те не са включени в неговия предмет (Решение № 484 от 25.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 518/2008 г., III г. о., ГК), то съдът приема, че вземането е възникнало валидно, а единствения новонастъпил по смисъла на чл. 439 от ГПК юридически факт от характер да погаси вземането, е изтичането на срока , представляващ давностен такъв за изпълнение.

Сама по себе си, давността е период на бездействие на кредитора по правоотношението да потърси дължимата престация. Като такъв, тя съставлява отрицателен за длъжника юридически факт, за доказването на който той не разполага с процесуален инструментариум. Затова давност винаги тече, освен ако не е спряна или прекъсната, нещо, което кредитора като ответник по делото следва да докаже.

Инкорпорирано е копие от изпълнителното дело под № *** по описа на ЧСИ ***** ; на л. 47 от делото е представено копие от изпълнителния лист, въз основа който е то е образувано. Листът е издаден на дата 19.12.2009г., и от него личи, че вземането на кредитора не произтича от договор (както твърди ищеца) , а от едностранно волеизявление, сделка с менителничен ефект – запис на заповед. Затова и съдът приема, че изпълнителния лист е издаден на несъдибното изпълнително основание по чл. 235 от ГПК (отм.). В този смисъл е и изявлението на вискателя по делото в молбата за образуване на изпълнителното производство.

Тъй като вземането произтича от менителничен ефект, то, според специалната норма на чл. 531 ал. 1 от Търговския закон, се погасява с изтичането на тригодишен срок на бездействие дори тогава , когато процесният запис на заповед е издаден за обезпечение на вземането на кредитора по договор за потребителски кредит. Длъжникът – издател не доказва наличието на клауза „без протест.,“ в съдържанието на процесната ценна книга , изключението на чл. 531 ал. 1 от ТЗ не е приложимо. Отново според съдържанието на изпълнителния лист в качеството му на документ по чл. 417 от ГПК личи, че записът на заповед е издаден на дата 21.06.2007г , платим на предявяване и предявен на същата дата, отново в София. Тоест, давност за вземането на кредитора по него тече от дата 21.06.2007г, и би изтекла на 21.06.2010г., ако не бъде прекъсната и / или спряна. Последните обстоятелства подлежат на доказване от кредитора.

В молбата за образуване на изпълнителното дело липсва овластяване на ЧСИ с правата по чл. 18 от Закона за частните съдебни изпълнители. На дата 26.02.2010г. обаче срещу имущество на длъжника е предприето изпълнение, като е наложен запор върху индивидуализирана вещ – лек автомобил; давността е прекъсната, тече нова давност.

С разпореждане от дата 26.09.2013г. , ЧСИ насрочва изпълнение върху движими вещи в дома на длъжника; опис не е проведен. При липса на конкретен обект на изпълнение - точно индивидуализирани чрез опис вещи – липсва предприет изпълнителен способ; при ненасрочен чрез посочване на ден и час опис, липсва предприет изпълнителен способ. Към тази дата, 26.09.2013г., давността е изтекла. Опис не е проведен поради нередовно призоваване на длъжника.

Нов опис е насрочен на дата 06.01.2014г. Описът не е проведен, тъй като длъжникът не живее на адреса.

На дата 30.06.2014г е извършен опис на движима вещ – телевизор в дома на длъжника . Давността е прекъсната. От тази дата тече нова давност.

На 06.12.2016г. давността отново е прекъсната, този път чрез запор върху вземане на длъжника – трудово възнаграждение, получавано в третото задължено лице „Окин България „ ЕООД (л. 171 от делото). Третото задължено лице е признало запора , но не е превеждало суми по адрес на ЧСИ *****, тъй като запорът е бил втори или следващ по реда си и секвестрируемата част от възнаграждението е била превеждана на друг съдебен изпълнител. Тоест, от тази дата тече нова тригодишна давност, по отношение на която няма основание за спиране независимо от това, че запорът е съществувал в продължителен период от време след датата на налагане.

Няма повече предприети след 06.12.2016г изпълнителни способности. По аргумент от тълкувателно решение по дело 2/2013г, ОСГКТК, не е такъв способ присъединяването на дълга към друго изпълнително дело , а и към датата на устните състезания по настоящото производство, такова присъединяване още не е осъществено.

На дата 17.03.2021 г длъжникът се е позовал на вече изтеклата – и непрекъсната от 2016г. - давност и затова искът му е основателен. Той следва да бъде уважен.

Предвид нормата на чл. 118 от ЗЗД , наличието на платени преди или след изтичането на давност суми, каквито има, не рефлектира върху основателността на иска, стига да не е платено преди изтичането давност и повече от дължимото. Отбелязаните като платени върху изпълнителя лист суми обаче в случая не надхвърлят размера на дълга. В тази връзка, съдът следва да отбележи, че с иска по чл. 439 от ГПК се оспорва изпълнението на главното вземане; длъжникът няма интерес от частичен иск за недължимост единствено на акцесорните такива за лихви и разноски, тъй като съществуването им така или иначе се обуславя от съществуването на главното вземане; ако се погаси то , не се дължат лихви или разноски (чл. 119 от ЗЗД). Когато кредиторското притезание е снабдено с изпълнителен лист, предмета на иска на длъжника по чл. 439 от ГПК се определя и следва съдържанието на изпълнителния лист, тъй като в противен случай, целите на иска няма да бъдат

постигнати и изпълнението ще продължи.

За пълнота, нормата на чл. 112 от ЗЗД не е приложима по отношение на процесното вземане независимо от изтеклите от датата на падеж повече от десет години, тъй като Конституционния съд на България отрече обратното й действие, с решение по дело № 1 по описа си за 2021г. Вземането не е било разсрочено.

С отлед изхода на спора, следва и да се присъдят на ищеца сторените по делото разноси, по представен от ищеца списък по чл. 80 от ГПК; съдът присъжда само 50 лева държавна такса вместо посочената в списъка сума от 62 лева, тъй като само толкова са внесени и изискуеми по делото.

Воден от изложеното и на основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

Признава за установено по отношение на АПС Бета България“ ООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление в София, бул. България № 81 В ап. 3, че в отношенията между страните, ЕМ. Р. П., ЕГН ***, съдебен адрес *****, не дължи на ответника плащане на следните суми по издаден в полза на „Ти Би Ай Кредит“, ЕАД, ЕИК 121554691 изпълнителен лист от дата 19.12.2007г. по частното гр. дело 9552/2007г, ПРС, за събирането на които е образувано изп. дело № ***** г. на ЧСИ ***** при ОС Пловдив:**

750.52 лева- главница, ведно със законната лихва върху тази сума от дата 17.12.2007г до окончателното изплащане на вземането;

15.01 лева – разноси по частното дело 9552/2007г, ПРС.

40 лева- възнаграждение на юрисконсулт по частното дело 9552/2007г, ПРС, поради погасяването на притезанието по давност.

Осъжда „АПС Бета България“ ООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление в София, бул. България № 81 В ап. 3, да заплати на ЕМ. Р. П., ЕГН ***, съдебен адрес *****, сумата от 374 лева разноси по делото.**

Решението се обжалва пред състав на ОС Пловдив, в срок от две седмици от датата на връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____